

ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

«Συναρπαστικό!»

Ian Rankin

ARNE DAHL

ΕΞΙ ΕΠΙ ΔΥΟ

6x2

Μετάφραση:
Γρηγόρης Κονδύλης

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Μέρος Ι

Προς την αρχιεπιθεωρήτρια Ντεζιρέ Ρούσενκβιστ.

Την πρώτη φορά που άκουσα τον ήχο ήταν πριν από δύο μήνες. Είναι δύσκολο να τον περιγράψω. Είναι σαν να βρίσκεται κάποιος μέσα στον τοίχο. Σαν να μην έρχεται ούτε από το εσωτερικό ούτε από το εξωτερικό – και δεν γίνεται να τον χαρακτηρίσεις ανθρώπινο. Αλλά η πρόταση της αστυνομίας κάποια από τις προηγούμενες εβδομάδες, όταν ήρθαν και με επισκέφτηκαν δύο ένστολοι νεαροί, μου φαίνεται – τώρα που είχα τον χρόνο να τη χωνέψω – ότι αγγίζει τα όρια της προσβολής. Τότε δεν ήξερα καν τι είναι οι κάραβοι υλοτόμοι ή οι κερασφόροι κάνθαροι, όπως αλλιώς τους λένε.

Τώρα ξέρω.

Ξέρω ότι είναι οι προνύμφες των καράβων που ζουν για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα σε ξηρό ξύλο κωνοφόρων, μέχρι και δέκα χρόνια, πριν να γίνουν χρυσαλίδες και να βγουν έξω. Το ξύλο καταλήγει εντελώς διάτρητο, αν και απ' έξω φαίνεται υγιές. Ο μόνος τρόπος καταπολέμησης των προνυμφών του καράβου είναι να κάψεις το προσβληθέν ξύλο ή να ψεκάσεις το σπίτι με δηλητηριώδες αέριο.

Και κάνουν θόρυβο, μπορεί κανείς ν' ακούσει τις προνύμφες εκεί να ροκανίζουν τις σανίδες που έχουν προσβληθεί. Και δεν βρίσκονται ούτε μέσα ούτε έξω· βρίσκονται στο σκοτάδι.

Όμως δεν είναι αυτός ο ήχος που άκουσα. Εκτός κι αν διαθέτω τον δικό μου μοχθηρό κάραβο. Αλλά έχω την αίσθηση ότι κάποιος με κυνηγά, ότι μ' έχει κάνει στόχο του.

Ζω πολύ ερημικά. Κανέννας δεν έρχεται εδώ αυθόρμητα, ούτε κατασκηνωτές που έχουν χάσει τον δρόμο τους ούτε περριεργοί σπεκουλαδόροι ιδιοκτησίας ούτε τίποτα εταιρικά στελέχη που προσποιούνται ότι ξεδίνουν με λίγο Άιρον Μαν παιχνίδια. Βέβαια, υπάρχουν ζώα και φυσικά το πρώτο που σκέφτηκα ήταν ότι κάποιος αδέσποτος τάρανδος, ή ίσως ακόμα και κάποια άλκη, να πέρασαν τον φράχτη και να τσαλαπάτησαν το χώμα στις πολυτεείς ήρες μου. Αλλά δεν υπήρχαν ούτε ίχνη στα παρτέρια ούτε ζημιιά στον φράχτη. Και ξέρω πως ούτε τάρανδος ούτε άλκη δεν μπορεί να περάσει πάνω από τον φράχτη όταν έβαλα να τον φτιάξουν τον προσάρμοσα έχοντας αυτό κατά νου.

Οπότε δεν πρόκειται για άλλου είδους ζώο, μόνο άνθρωπος πρέπει να το έκανε. Και οι άνθρωποι μπορούν να είναι απάνθρωποι. Και το ζήτημα είναι τελικά μήπως, ανάμεσα στα εκατομμύρια είδη ζώων στη γη, είμαστε το μοναδικό είδος που κατέχει το παγκόσμιο ρεκόρ στην απανθρωπιά. Παρά το γεγονός ότι εμείς αντιπροσωπεύουμε, υποτίθεται, το ανθρώπινο είδος.

Επιπλέον, η εκτίμηση των επιστημόνων είναι ότι εμείς βρήκαμε μόνο τα μισά από τα υπάρχοντα ζωικά είδη στον κόσμο.

Μολαταύτα, πρέπει να είναι άνθρωπος αυτός που με γυροφέρει στα κρυφά. Και αυτός –εικάζω ότι πρόκειται για άντρα– δεν πρέπει να έχει άλλη δουλειά εδώ πάνω στα οροπέδια. Τώρα έριξε και χιόνι, πήγα και έφαξα το στρώμα του χιονιού, αλλά δεν βρήκα καμία απόδειξη ή έστω ένα χνάρι που δεν ανήκει σ' εμένα. Κι όμως ξέρω ότι αυτό που λέω συμβαίνει. Συμβαίνει συνεχώς.

Κάποιος με κατασκοπεύει.

Βρίσκομαι στο Σκοτάδι.

Τον δέκατο ένατο αιώνα όλες οι γυναίκες που αγωνίζονταν για ελευθερία και δικαιοσύνη περιορίζονταν και απορρίπτονταν ως υστερικές και, δυστυχώς, δεν φαίνεται να έχουμε κάνει μεγάλη πρόοδο μέχρι σήμερα. Ξέρω ότι η αστυνομία μ' έχει απορρίψει ως υστερική και παρανοϊκή, αν και κρύβετε αυτή την πεποίθησή σας πίσω από έννοιες όπως «ταραχοποιός» και «συνωμοσιολόγος» και σίγουρα θα έχετε εύκαιρη και κάποια νευροφυσιολογική διάγνωση. Εγώ ένα σας λέω: καλή τύχη με αυτό κι ελπίζω να σας καθίσει στον λαιμό η διάγνωση όταν θα στέκεστε σκυφοί πάνω από το κατακρεουργημένο πτώμα μου.

Γιατί ο άντρας αυτός μόνο το καλό μου δεν θέλει.

Με στενοχωρεί πολύ το γεγονός ότι κανένας δεν πιστεύει τι λέω. Ή, ακόμα χειρότερα, πιστεύει πως είμαι τρελή. Μη νομίζεις ότι δεν άκουσα τον τόνο της φωνής των αστυνομικών οργάνων όταν ήταν εδώ. Τους άκουσα, κρυφά βέβαια, όταν μπήκαν στο περιπολικό και γελούσαν σαρκαστικά για το αστείο με τον «κάραβο». Λες και δεν ήμουν σε θέση ν' ακούσω τη διαφορά μεταξύ ενός κερασφόρου κανθάρου και ενός ενήλικου άντρα με κακούς σκοπούς. Λες και δεν θα μπορούσα να ξεχωρίσω αυτούς τους δύο ήχους.

Έχω προσπαθήσει πολλές φορές και παλιότερα, αλλά κανένας δεν με ακούει. Βρίσκομαι πραγματικά στο σκοτάδι.

Γνωρίζετε πολύ καλά, όπως κι εγώ, ότι η Επιχείρηση Γκλάντιο¹ υπήρξε πραγματικά και ότι οι εταιρείες καπνού στις ΗΠΑ πρόσθεταν εθιστικές ουσίες στα τσιγάρα. Η CIA έχει πραγματικά ένα πιστόλι που προκαλεί καρδιακή ανακοπή και δεν αφήνει κανένα ίχνος πίσω του και οι Σαϊεντολόγοι έκαναν την Επιχείρηση Χιονάτη, παρόλο που κανένας δεν πίστευε πως ήταν αλήθεια.²

Επισήμανα, μάλιστα, πως ήταν σίγουρο ότι είδαν τον Βίκτορ Γκούσταφσον στη Λουντμακαργκάταν αμέσως μετά τον φόνο του Ούλοφ Πάλμε –υπάρχουν καταχωρισμένες μαρτυρίες– και ότι μίλησα η ίδια μ' έναν αστυνομικό που παραδέχεται πως δύο ανεξάρτητοι μεταξύ τους μάρτυρες είδαν ένα λευκό σπορ αυτοκίνητο, το οποίο ανήκε σε ντόπιο αστυνομικό της Υπηρεσίας δίωξης του κοινού εγκλήματος, παρκαρισμένο στον δρόμο δίπλα στην καφετέρια με την υπέροχη θέα πάνω στο βουνό Τσινεκούλε, εκείνο το βράδυ του Ιουλίου.

Επίσης, έκανα ό,τι μπορούσα για να σας δώσω να καταλάβετε πως δεν υπήρχε το παραμικρό ίχνος από το DNA του Εσάμ Κασίμ στο μαχαίρι που βρέθηκε στο φρεάτιο δαπέδου στο Στρέμσταντ και πως τρία χρόνια πριν από τη δολοφονία του Άντερς Λάρσον η Πένι Γκρούντφελτ δραστηριοποιούνταν στο Φλάσμπακ, με το προφίλ Άστρο του Θανάτου. Επίσης, πως το σημάδι από μελάνι στον γλουτό της Λίσα Βίντστραντ, κάτι που αναφέρθηκε μάλιστα στον τοπικό Τύπο χωρίς να κινήσει το ενδιαφέρον της αστυνομίας, δίνει προοπτική στην ενοχή του Καρλ Χέντμπλουμ και πως έχω καταφέρει να διαβάσω μερικά μείλ που αντάλλαξαν οι δίδυμοι Αμπουμπάκιρ, στα οποία αναφέρονται με τ' όνομά τους τα πυρομαχικά για το ημιαυτόματο Ρούγκερ Μίνι 14 που τίναξε στον αέρα το κεφάλι του Σάντσεζ.

Αλλά τίποτα από αυτά δεν σας νοιάζει.

Ενδιαφέρεστε για μένα μόνο ως δολοφονημένη. Ως πτώμα, πρωτίστως.

Ναι, σε γραφομηχανή γράφω. Σταμάτησα να χρησιμοποιώ υπολογιστή αμέσως μόλις άκουσα την αλήθεια για την NSA, την Εθνική Υπηρεσία Ασφαλείας των ΗΠΑ. Με αυτόν ακριβώς τον τρόπο καταφέρνει και ο Έντουαρντ Σνόουντεν να μην τον πιάνει το ραντάρ στη Ρωσία· δεν χρησιμοποιεί ποτέ του υπολογιστή. Κι αν υπάρχει κάποιος που του έλειψε πολύ ο υπολογι-

στής, πρέπει να είναι αυτός, αλλά είναι μια έλλειψη που παραμένει διαχειρίσιμη. Σερφάρω με τάμπλετ, καλά χρουμμένο, αλλά δεν γράφω ούτε λέξη στον υπολογιστή. Όλ' αυτά υπάρχουν στο «σύννεφο» και μπορούν να αναπαράγονται, ν' αντιγράφονται και να στέλνονται παντού, έτσι κι αλλιώς. Αν, για παράδειγμα, οι δίδυμοι αδελφοί Αμπουμπάκιρ μπορούσαν να διαβάσουν τα όσα γνωρίζω, θα βρισκόμουν σε πολύ άσχημη θέση.

Τώρα ακούω ξανά τον ήχο, ακριβώς αυτή τη στιγμή. Θεέ και Κύριε.

Το χειρότερο με το να τα γράφω ενώ συμβαίνουν είναι πως εκείνος θ' αναγκαστεί να τα πάρει μαζί του αυτά τα χαρτιά. Με το αίμα μου πάνω τους. Μετά θα τα εξαφανίσει, χωρίς να το σκεφτεί ιδιαίτερα, σαν να μη σήμαιναν απολύτως τίποτα.

Κι εγώ τώρα εδώ τα γράφω με το ίδιο μου το αίμα.

Ο εξωτερικός τοίχος, κάτω προς το υπόγειο. Ένας ήχος αργόσυρτος, σαν να κινείται πραγματικά κάτι μέσα στον τοίχο, βαθιά μέσα στο σκοτάδι. Και φυσικά καταλαβαίνω ότι είναι εδώ απ' έξω, ότι κινείται μέσα στα χιονισμένα παρτέρια. Μόνο που δεν καταλαβαίνω τι θέλει.

Μήπως άφησα να διαρρεύσουν εντελώς τυχαία κάποιες ανεπιθύμητες αλήθειες στο διαδίκτυο πριν να κλείσω οριστικά τον υπολογιστή; Ή είναι μήπως κάποιος ένοχος που ξέφυγε και νιώθει ν' απειλείται η ελευθερία του απ' όσα γνωρίζω; Ή μήπως πρόκειται για έναν συνηθισμένο, ασήμαντο σαδιστή που δεν έχει άλλες προθέσεις πέρα από την ίδια την πράξη; Ίσως ένας μπουκαδόρος, ένας βιαστής, ένας επαγγελματίας δολοφόνος – χέστηκα για το τι είναι πραγματικά, αλλά πολύ θα ήθελα να ξέρω το γιατί.

Θέλω να μάθω για ποιο λόγο πεθαίνω.

Αρνούμαι να σηκωθώ από την καρέκλα, αρνούμαι να διακόψω το γράψιμο. Το σούρουπο έχει ήδη πέσει –πέφτει όλο και

νωρίτερα πια— και υποφιάζομαι ότι και ο ουρανός είναι συννεφιασμένος, σαν να υπάρχει κάποιο άλλο σκοτάδι πίσω από το σκοτάδι.

Να ο ήχος ξανά. Έχει μετακινηθεί. Γρήγορος, σερνάμενος, τραβηχτός θόρυβος κατά μήκος του τοίχου, σαφώς κοντύτερα στην πόρτα.

Μακάρι να ήταν προνύμφες από κάραβους, αλλά δεν είναι. Το βλέμμα μου δεν θέλει να ξεκολλήσει από το χαρτί. Έχω ωστόσο την αίσθηση ότι πρέπει πραγματικά να αναζητήσω μια διέξοδο. Η φλόγα του κεριού μου τρεμοπαίζει ανάλαφρη στο σκοτάδι, έτοιμη να σβήσει. Τίποτ' άλλο δεν ακούγεται πέρα από το κροτάλισμα των πλήκτρων της γραφομηχανής μου, ένας ήχος που σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση θα μπορούσε να καλμάρει την αφηνιασμένη νευρικότητά μου.

Όχι σε τούτη την περίπτωση όμως.

Γιατί τώρα ακούω τον ήχο ξανά, το βιαστικό σύρσιμο, ένα γρήγορο ανασκάλεμα. Ποτέ άλλοτε δεν ήταν τόσο κοντά.

Δύο μήνες έχω με αυτό εδώ. Μερικές φορές συμβαίνει καθημερινά, άλλες φορές γίνεται ένα αφόρητο διάλειμμα αρκετών ημερών. Κι αυτή τη στιγμή που ακούω τον ήχο στα σκαλοπάτια της βεράντας νιώθω σχεδόν υπέροχα· δεν θ' άντεχα την αβεβαιότητα για πολύ ακόμη.

Το υπόγειο που σταμάτησα να χρησιμοποιώ εδώ και κάνα δυο χρόνια· δεν ξανακατέβηκα εκεί έκτοτε. Την ίδια στιγμή που το βλέμμα μου πάει στην πόρτα που οδηγεί στο υπόγειο, ένας ξαφνικός, παγωμένος αέρας διαπερνάει την κρεβατοκάμαρα. Την ίδια στιγμή που σβήνει η μικρή φλόγα του κεριού ακούω

Πέμπτη, 12 Νοεμβρίου, ώρα 14.17

Το όνομά του ήταν Μπέργερ. Σαμ Μπέργερ.
Κι αυτό ήταν το μόνο που γνώριζε. Εκτός από το γεγονός
ότι έπρεπε να βγει έξω.

Για να φύγει μακριά.

Ακούμπησε το χέρι στο παράθυρο της κουζίνας· ήταν τόσο
κρύο που του έδωσε την αίσθηση πως τα ιδρωμένα ακροδάχτυ-
λά του θα κολλούσαν στην επιφάνεια του τζαμιού. Κι όταν
τράβηξε απότομα το χέρι του, τ' αποτυπώματα ήταν τόσο κα-
θαρά, που τον έκαναν να υποψιαστεί πως μπορεί ν' αποτελού-
νταν, κατά μεγάλο μέρος, από δέρμα.

Το πρώτο που είδε στο τζάμι του παραθυριού ήταν ο εαυ-
τός του. Σήκωσε το δεξί χέρι του, τέντωσε τον δείκτη και τον
μέσο με αποτέλεσμα το χέρι να θυμίζει δίκαννο περιστροφο.

Και μετά πυροβόλησε τον εαυτό του.

Έξω από το παράθυρο ήταν όλα λευκά. Παντελώς λευκά.

Το παχύ στρώμα χιονιού ήταν επίπεδο. Κάλυπτε μια έκτα-
ση, ένα λιβάδι, ίσως ένα χωράφι, και το χωράφι αυτό έμοιαζε
να εκτείνεται στο άπειρο. Μέχρι τη στιγμή που κάπου εκεί
μακριά διέκρινε μια κίνηση, ακριβώς εκεί που το οπτικό πεδίο
αντάμωνε τα όριά του. Κι αν πίεζε το βλέμμα ακόμα πιο πέρα
από το όριο του οπτικού πεδίου, θα μπορούσε να ξεκρίνει πως

το μακρουλό ορθογώνιο που κινούνταν στη μακρινή πλευρά της ανοιχτωσιάς ήταν ένα λεωφορείο.

Εκεί έπρεπε να πάει.

Υπήρχε ένας δρόμος εκεί. Μια οδός διαφυγής. Για να φύγει μακριά.

Η πόρτα του δωματίου του είχε ανοίξει λίγο για πρώτη φορά, είχε καταφέρει να γλιστρήσει έξω ακριβώς την κατάλληλη στιγμή, τη στιγμή που έρχεται το αποκάρωμα μετά το μεσημεριανό, και είχε βρει τον δρόμο για την κουζίνα όπου, απ' ό,τι ήξερε, δεν είχε πάει ποτέ του.

Το προσωπικό της κουζίνας είχε ετοιμάσει τον απογευματινό καφέ· μερικά θερμός πάνω σ' ένα καρότσι σερβιρίσματος, δίπλα μια πιατέλα με κανελοκούλουρα καλυμμένη με διαφανή μεμβράνη. Δίπλα στο καρότσι κρέμονταν μερικές λευκές ρόμπες.

Έριξε πάλι μια ματιά έξω από το παράθυρο, πολύ κοντά στο τζάμι αυτή τη φορά· το ψύχος χάιδεψε το πρόσωπό του. Έριξε μια ματιά κάτω, στο κορμί του· πιο κάτω από αυτό που θα μπορούσε να το περάσει κανείς για παντελόνι αθλητικής φόρμας τα πόδια του ήταν γυμνά. Κούνησε βιαστικά τα δάχτυλά του κι ήταν λες κι αυτά συνειδητοποίησαν ότι ποτέ τους δεν θα έφταναν στον δρόμο χωρίς υπόδεση.

Κι όμως έπρεπε να βγει. Να φύγει μακριά. Είχε καθίσει για πολύ καιρό εδώ.

Ήταν απών για πάρα πολύ καιρό.

Πήγε και κοίταξε έξω στη δεσπέντζα. Σε μια γωνιά στο βάθος υπήρχε όντως ένα ζευγάρι μπότες και, παρόλο που ήταν τουλάχιστον τρία νούμερα μικρότερες, τις φόρεσε. Τα δάχτυλα δίπλωσαν, αλλά μπορούσε να περπατήσει, ίσως να μπορούσε κιόλας να τρέξει.

Όταν επέστρεψε πάλι στην κουζίνα, άκουσε φωνές από την

πόρτα που οδηγούσε στον κύριο διάδρομο. Ήταν κλειστή, αλλά μάλλον δεν θα έμενε έτσι για πολύ.

Άρπαξε και τις τρεις λευκές ρόμπες που ήταν δίπλα στο καρότσι σερβιρίσματος και έκανε μερικά βήματα προς τη μικρότερη πόρτα της κουζίνας. Ο πόνος στα διπλωμένα δάχτυλα τον κρατούσε σ' εγρήγορση.

Φόρεσε την πρώτη λευκή ρόμπα, μετά τη δεύτερη, αλλά όταν θέλησε να φορέσει και την τρίτη πάνω από τις άλλες δύο, ο θόρυβος είχε φτάσει πια πολύ κοντά στην κεντρική πόρτα της κουζίνας. Πίεσε προσεκτικά προς τα κάτω το χερούλι και βγήκε χωρίς ν' ακουστεί στον πλαϊνό διάδρομο. Έκλεισε την πόρτα πίσω του, όσο πιο αθόρυβα μπορούσε, και τότε άκουσε την κεντρική ν' ανοίγει απότομα. Καθώς διέσχιζε τρέχοντας τον όλο και σκοτεινότερο διάδρομο, κατάφερε να φορέσει με δυσκολία και την τρίτη ρόμπα· οι μπότες έκαναν τον συνήθως γρήγορο διασκελισμό του να μοιάζει με το αδέξιο και σεργάμενο περπάτημα ενός τρελού.

Συνήθως; Κανένα «συνήθως» δεν υπήρχε γενικώς. Και σίγουρα δεν είχε να κάνει με γρήγορο διασκελισμό. Ήταν λες και είχε ξυπνήσει σε έναν εντελώς άδειο, παντελώς λευκό κόσμο.

Έναν κόσμο χωρίς σημάδια.

Ό,τι έμοιαζε με αναμνήσεις δεν ήταν παρά φανταστικοί πόνοι. Όλα είχαν εξαφανιστεί, αποκοπεί. Ήταν λες και ο εγκέφαλος εξαφάνισε αποφασιστικά όλα τα ίχνη που είχε αφήσει πίσω του.

Κι όμως αναγνώρισε την πόρτα, αναγνώρισε ακόμα και τη χαραμάδα που επέτρεπε σ' ένα σύννεφο φύχους να καλύψει τα τελευταία σκοτεινά μέτρα του διαδρόμου.

Άνοιξε την πόρτα. Η βεράντα ήταν μεγάλη, τεράστια μάλλον, σαν ν' ανήκε σε βασιλικό ανάκτορο, αν και μόνο ένα μικρό τετράγωνο τμήμα της, το κοντινότερο στην πόρτα, ήταν καθαρισμένο από χιόνι. Και γεμάτο αποτσίγαρα.

Πρέπει να είχε έρθει εδώ σε αυτό το τετράγωνο για καπνιστές και να κάπνισε όταν ήταν ακόμη μέσα στα σκοτάδια. Έτσι πρέπει να ήταν. Πώς θα μπορούσε διαφορετικά να βρει τον δρόμο του ως εδώ;

Δεν είχε σταματήσει το κάπνισμα όμως;

Πιο πέρα από το καθαρισμένο τετράγωνο, το χιόνι στη βεράντα έφτανε το ένα μέτρο ύψος. Το είχαν καθαρίσει σε στρώσεις και είχε δημιουργηθεί μια απότομη σειρά σκαλοπατιών από ιδιαίτερα πιεσμένο χιόνι, που κατέληγε σ' ένα υψίπεδο. Ήταν έξι μέτρα μέχρι την κουπαστή της βεράντας και άγνωστο πόσα μέχρι κάτω στο έδαφος.

Στην ανοιχτωσιά που οδηγούσε στον δρόμο. Στον δρόμο που οδηγούσε πέρα αποκεί.

Μακριά.

Σκαρφάλωσε πάνω στο βαθύ χιόνι. Το οποίο είχε τόσο πάγο στην επιφάνεια, ώστε να μην το διαπερνούν ούτε τα δυσαναλόγως μικρά πόδια του. Εκτός από όταν έφτασε στην άκρη του και ο αγώνας να φτάσει ως την κουπαστή μετατράπηκε σε αγώνα να κινηθεί γενικώς. Έπιασε την κουπαστή την ίδια στιγμή που άκουσε θορύβους πίσω του, από την πόρτα της βεράντας.

Απείχε σίγουρα πέντε μέτρα μέχρι κάτω, σε αυτό το οποίο είχε εκλάβει ως λευκή ανοιχτοσύνη. Το στρώμα χιονιού εκεί φαινόταν παχύτερο απ' ό,τι πάνω στη βεράντα, αλλά αν ήταν έστω και το ίδιο σκληρό, θα έσπαζε το πόδι του. Εν πάση περιπτώσει, εναλλακτική λύση δεν υπήρχε.

Δεν κοίταξε πίσω του όταν δρασκέλισε την κουπαστή της βεράντας, το ένα πόδι ακολούθησε το άλλο. Οι τρεις ρόμπες ανέμιζαν γύρω του σαν ιδιόμορφα λευκά φτερά. Ανέμιζαν για ώρα πολλή.

Έπεσε στο χέρι, βούλιαξε μέσα του. Ναι, βούλιαξε, το χιόνι επιβράδυνε την πρόσκρουση. Έπεσε προς τα εμπρός, έκανε μια

τούμπα απευθείας στο χιόνι που το πάχος του ξεπερνούσε το ένα μέτρο. Το στόμα του γέμισε χιόνι, δεν μπορούσε να πάρει ανάσα.

Αυτό κράτησε κάμποσο, τον πλημμύρισε μια αίσθηση πανικού. Ένας πανικός χιονοστιβάδα. Αλλά μετά στάθηκε στα πόδια του, τα πόδια του τον κρατούσαν ακόμη. Έφτυνε χιόνι, φταρνιζόταν χιόνι, ξέρναγε χιόνι, αλλά συνέχιζε να διασχίζει το ανοιχτό πεδίο. Με στόχο τον δρόμο. Αργούσε όμως πολύ, ανελέητα πολύ. Ήταν σαν να κινούνταν σε κινούμενη άμμο.

Σαν προχώρησε μερικές δεκάδες μέτρα ακόμα, έριξε μια ματιά πίσω του. Δύο μεγάλωσωμοι άντρες στέκονταν στην κουπαστή και τον περιεργάζονταν με επιμονή. Έπειτα εξαφανίστηκαν.

Εκείνος συνέχισε. Το χιόνι συμπαγές και πορώδες ταυτόχρονα, εύκολα διαπερατό οριζόντια, δύσκολα ωστόσο κατακόρυφα. Ήταν μια μάχη ενάντια στα στοιχεία. Και παρά το τριπλό στρώμα από νοσοκομειακές ρόμπες έκανε διαβολεμένο κρύο.

Άρχισε να χιονίζει. Μεγάλες νιφάδες έπεφταν από τον σκοτεινό ουρανό. Ο ήλιος είχε ήδη βασιλέψει όταν άκουσε κι έναν άλλον ήχο, πέρα από την ίδια την άγρια αναπνοή του. Σταμάτησε, έστρεψε ψηλά τη μύτη του προς το σύμπαν, άφησε τις νιφάδες να πέσουν στο πρόσωπό του, να σχηματίσουν μια μερική μάσκα προσώπου, κράτησε την ανάσα, αφουγκράστηκε.

Αφουγκράστηκε με ιδιαίτερη προσοχή.

Στο αδύναμο, μουντό φως που ακολούθησε το ηλιοβασίλεμα, σαν να πήρε το μάτι του μια κίνηση σε μακρινή απόσταση αποκεί. Στο τέλος είδε και το σχήμα. Μέσα στη λευκοσύνη του χιονιού κινούνταν ένα ορθογώνιο παραλληλεπίπεδο.

Κατευθυνόταν προς το μέρος του. Επιτάχυνε το βήμα του, έκανε μια υπερβολικά μεγάλη δρασκειλία που κατέληξε σε

στραβοπάτημα, έκλινε προς την εντελώς αντίθετη μεριά για να μη σωριαστεί μπρούμυτα κι έπεσε τελικά προς τα πίσω, με τα πόδια του ακόμη χωμένα μέσα στο στρώμα του χιονιού. Δεν μπόρεσε να σηκωθεί, νιφάδες έπεσαν χορεύοντας πάνω στους κερατοειδείς του, έκανε τα μάτια του να κλάψουν.

Όντως δεν μπόρεσε να σηκωθεί.

Αναγκάστηκε να ψάξει βαθιά μέσα του για να βρει κάποιο διάπυρο σημείο θέλησης, κάποιο καλά κρυμμένο απόθεμα ενέργειας. Κάποια σπίθα συμπαγούς βιαιότητας. Σηκώθηκε όρθιος μ' έναν βρυχηθμό, το χιόνι τινάχτηκε και ξανάπεσε βροχή γύρω του, οι ρόμπες ανέμισαν κι ήταν σαν να τίναζε δυνατά τα φτερά του. Ήταν ένας εκπεσών, πλην όμως αναστημένος, άγγελος του χιονιού.

Συνέχισε την ορμητική του προέλαση. Το λεωφορείο πλησίαζε, οι πλευρές του ήταν εντελώς καλυμμένες από το χιόνι που σήκωναν οι τροχοί και μόνο τμήματα από τα τζάμια των παραθύρων ήταν ορατά. Ο οδηγός άναψε τους προβολείς, κώνοι φωτός πρόβαλαν μπροστά από το ορθογώνιο παραλληλεπίπεδο. Ο ντιζελοκινητήρας του ακουγόταν όλο και δυνατότερα.

Ο παράδοξος ήχος της ελευθερίας.

Τώρα είδε τον δρόμο, φιδίσιο, βουλιαγμένο σχεδόν καταμεσής στη λευκοσύνη. Έτρεξε –ξαφνικά μπορούσε να τρέξει–, το χιόνι δεν τον εμπόδιζε τόσο πολύ τώρα. Είδε το λεωφορείο να πλησιάζει με ελιγμούς. Απέμεναν ακόμα δέκα μέτρα μέχρι την άκρη του δρόμου. Έπεσε στα γόνατα, σηκώθηκε ξανά. Το λεωφορείο δεν ήταν πολλά μέτρα μακριά τώρα. Σήκωσε τα χέρια ψηλά, τα κουνούσε σαν μανιακός. Ο οδηγός αποκλείεται να μην έβλεπε εκείνο το λευκό πλάσμα με τις φτερούγες, περιβαλλόμενο από μια αύρα περιδινούμενης χιονόσκονης.

Συνέχισε το τρέξιμο, συνέχισε το κούνημα των χεριών, έφτασε στην άκρη του δρόμου, συγκέντρωσε όσες δυνάμεις του εί-

χαν απομείνει για ένα άλμα πάνω από το χαντάκι. Το λεωφορείο ήρθε, για μια στιγμή του φάνηκε ότι αντάμωσε το βλέμμα του οδηγού.

Αλλά δεν έκοψε ταχύτητα.

Το λεωφορείο δεν έκοψε ταχύτητα.

Τίναξε το χέρι του προς την καλυμμένη με χιόνι πλευρά του λεωφορείου, το λύγισε σαν νυχοπόδαρο, σαν να 'θελε να σταματήσει όλους εκείνους τους τόνους βάρους με τη δύναμη της θέλησης και μόνο. Το λεωφορείο τον προσπέρασε βρυχώμενο, δίχως ν' αλλάξει στο ελάχιστο την ταχύτητά του. Όταν το όχημα, σε μια μόλις αισθητή στροφή του δρόμου, έδειξε τμήμα της μιας χιονισμένης πλευράς του, είδε καθαρά πέντε ακανόνιστες γραμμές χαραγμένες εκεί· τα σημάδια από τα πέντε δάχτυλά του.

Περιεργάστηκε το παγωμένο δεξί χέρι του, τα ματωμένα ακροδάχτυλα, αλλά δεν αισθάνθηκε τίποτα. Απολύτως τίποτα. Έπεσε στα γόνατα. Ούτε δυνάμεις να φωνάξει δεν είχε.

Το λεωφορείο που εξαφανίστηκε στο βάθος του δρόμου άφησε πίσω του ένα αδιαπέραστο σύννεφο· βρέθηκε τώρα καταμεσής σε μια απότομη θύελλα χιονόσκονης. Η οποία κατακάθισε αργά, πολύ αργά.

Στην άλλη μεριά της ομίχλης από χιόνι κάτι ξεκίνησε να εμφανίζεται. Κίνηση· μάλλον προς το μέρος του. Φάνηκαν τελικά δύο πλάσματα, δύο μεγάλοςωμοι άντρες σε κίνηση. Ένας από αυτούς έκανε ακόμη νόημα στο λεωφορείο να φύγει, λες και ο χρόνος είχε σταματήσει εντελώς γι' αυτόν.

Ο άλλος διέσχισε τον δρόμο, σήκωσε τη σφιγμένη του γροθιά και τον χτύπησε στο πρόσωπο. Ο Μπέργκερ ήταν σίγουρος πώς ήταν ήδη αναίσθητος όταν δέχτηκε το χτύπημα.

Το τελευταίο που άκουσε ήταν το χιόνι που έπεφτε αδιάκοπα στον κόσμο.

Όταν ο πρώην επιθεωρητής Σαμ Μπέργερ ανοίγει τα μάτια του δεν έχει ιδέα πού βρίσκεται. Τα πάντα είναι λευκά και ο κόσμος του δεν έχει καν σχήμα. Τότε διαπιστώνει πως η Μόλι Μπλουμ είναι στο πλευρό του και συνειδητοποιεί ότι είναι και οι δυο φυγάδες. Κρύβονται από τη δικαιοσύνη που πλέον δεν υπηρετεί τον σκοπό της.

Στη συναρπαστική συνέχεια του διεθνούς μπεστ σέλερ *Επτά μείον ένα*, ο Σαμ και η Μόλι αναλαμβάνουν μια αποστολή που συνδέεται με μια ανησυχητική υπόθεση του παρελθόντος. Ο δολοφόνος έχει καταδικαστεί και εκτίει την ποινή του αλλιά είναι στ' αλήθεια ένοχος; Και τι θα συμβεί όταν οι θηρευτές γίνονται το θήραμα;

**Μια καταβύθιση στην παγωμένη καρδιά του σκότους.
Ένας σπουδαίος συγγραφέας στην καλύτερή του στιγμή.**

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΩΝ ΜΠΕΡΓΕΡ ΚΑΙ ΜΠΛΟΥΜ

Ένα άψογο, ατμοσφαιρικό θρίλερ διά χειρός ενός μάστερ του είδους – ανατρίχιαστικό από κάθε άποψη.

Sunday Times

Ο Jo Nesbo έχει έναν ισχυρό ανταγωνιστή για τον τίτλο του νούμερο ένα συγγραφέα αστυνομικής λογοτεχνίας της Σκανδιναβίας.

Kotiliesi Magazine

Η ασθματική καταδίωξη ενός σχεδόν αόρατου αντιπάλου στην παγωμένη σουηδική τούνδρα είναι εντελώς κινηματογραφική.

Politiken

ISBN:978-618-03-1591-2

9 786180 315912

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81591